

**P
E
T
R
N
O
V
Á
K**

OSUD

ji má

rád

1

**DÍL
PRVNÍ**

Osud ji má rád

Petr Novák

Copyright © Petr Novák, 2020

Edition © Talent pro ART, 2020

Cover: Petr Novák

www.talentproart.cz

ISBN:

978-80-7629-028-0 Osud ji má rád (PDF)

978-80-7629-029-7 Osud ji má rád (Epub)

978-80-7629-030-3 Osud ji má rád (mobi)

978-80-7629-031-0 Osud ji má rád (AZW3)

Anotace:

Nečekané zvraty a téměř nepřekonatelné životní překážky v podobě těžké nemoci a podrazů od nejbližších osob, tomu všemu musí čelit mladá žena, která se stává opravdovou hrdinkou díky své nezdolné povaze a odhodlání jít vpřed.

Jak se Tereza vypořádá s dalšími nástrahami osudu? Dokáže překonat následky onemocnění a získá zpět chuť k životu? Tyto a spoustu dalších otázek autor nenápadně předkládá čtenářům, a tím je pozvolna vtahuje do děje a nechává nenásilně se ztotožnit s hlavní hrdinkou.

Na pozadí pohnutých osudů mladé hrdinky se tak rozehrává celé spektrum rozličných příběhů, které pomalu, ale jistě spějí k svému nevyhnutelnému konci...

Jiří Pešaut

Prolog:

Den svatého Valentýna je u konce a z večerní oblohy nad zimní Prahou pohlíží stříbřitý měsíční paprsek do oken luxusního kunratického bytu na prudkou hádku dvou mladých lidí. Šestadvacetiletý silný muž a třiadvacetiletá drobná dívka. Ta se jen marně snaží vymanit z jeho sevření.

„Pusť mě, Jarku!“

„Drž hubu!“

„Prosím tě,“ zašeptá dívka a vzápětí podniká svůj poslední pokus se osvobodit. Je to ale předem prohraný boj – muž ji uchopí za ruce a vleče do ložnice, kde ze štíhlé plavovlasé Terezy strhává oblečení. „Tady si lehni,“ poroučí a surově s ní smýkne na postel. „Neřvi! Seš stejná jako všechny, když nevíš jak dál, rozbrečíš se!“ štěkne a sám se rychle svléká. Nedbá jejího křiku ani kopání, drsně do ní vniká, prudce přiráží a takřka hýká rozkoší.

Tereza matně vnímá mužův dech páchnoucí alkoholem, zatíná zuby a na jejím prokousnutém rtu se objevují kapky krve. Vydrž ještě chvíli, jen okamžik, dodává si v duchu odvahy. Trvá ale ještě hodnou chvíli, než Jarek zaře hlasem vítězného samce a ona ucítí ve svém nitru proud horké tekutiny.

„Teď ještě selfičko!“ muž se natáhne pro svůj luxusní mobil ledabyle pohozený na nočním stolku a pořizuje několik společných fotek. Až poté se s těžkým oddychováním překulí na druhou stranu postele, odkud opovržlivě pohlédne na chvějící se mladou ženu, snažící se svoji nahotu nemotorně skrýt pod dekou.

„Tak zas příště,“ ucedí o pár minut později oblékající se Jarek. Náhle ztuhne a zloba z něj číší všemi póry, to když zaslechne tichá, zato rozhodná slova: „Žádný příště už nebude, ty frajere s vygumovaným ksichem! Všechno řeknu Honzovi. A půjdu na policii!“ Jarek na ni nevěřícně pohlédne. „Budeš držet hubu, mrcho!“ zaře a strhne z ní deku.

„To si piš, že nebudu!“

„Chceš bonzovat? Myslíš, že ti někdo uvěří, a zvláště můj naivní bráška? Pokud ti to nedošlo, mám vše pod palcem.“ Na Jarkově čele se objeví

krůpěje potu, vzápětí naplno vybuchne a zadýchaně buší do dívky zaťatými pěstmi. Ta není na útok připravená, jen si bezděčně kryje obličej rukama a snaží se schoulit do méně zranitelné polohy. Vyjekne bolestí, když dostane nečekaný úder do ledvin. A další rány následují.

„Teď řveš, co?“ procedí mezi zuby. Žena leží bezvládně na posteli, její ramena se otřásají mohutnými vzlyky a na bílý polštář z opuchlého nosu vytéká pramínek krve. Při každém výdechu se ozývá hlasité zachrčení. Snaží se však tyto zvuky potlačit s obavou, aby nevyprovokovaly Jarka k dalšímu výpadu.

Muž ji vzápětí uchopí za útlá ramena. „Dobře víš, že já planě nevyhrožuju! Ani necekneš o těch našich kšeftech, stejně seš odepsaná, ty nulo. S Honzou se do měsíce rozejdeš – vypadneš i odtud z bytu!“

„A co když neposlechnu?“

„Tak zničím tvýho Honzíka – i ve firmě! A jen tak mimochodem, můj žárlivý bráška uvidí tohle,“ uchechtne se Jarek a před dívčinýma očima přidrží svůj mobil, na kterém přeroluje fotografie jejich nahých těl. „Snad ti konečně došlo, že v naší rodině končíš!“ dodá chladně a za chvíli za ním zapadnou dveře Honzova bytu.

Tereze trvá dlouho, než se postaví na nohy, při sebemenším pohybu ji píchá v zádech a hlava málem exploduje bolestí. Zatne však zuby a vleče se do koupelny, kde ji vzápětí vyděsí pohled do zrcadla. „Hrůza!“ hlesne a v rychlosti se snaží smýt zaschlou krev, ošetřit si napuchlý nos a drobné ranky. Letmo pročísne i své dlouhé vlasy, ovšem výsledek není o moc lepší.

Zamračeně pozoruje svůj oteklý obličej plný fialových podlitin a přemýšlí jak dál. Nejraději by zalezla do kouta s krabičkou barbiturátů, naházela je do sebe a usnula navždy. Nebýt Honzy. Teď už ví, proč Jarek tolik naléhal, aby její přítel odjel na služební cestu právě na Valentýna – chtěl mít volné pole, tím si je jistá. Sesune se na zem, pokrčí nohy a v předklonu obejme svá kolena. Po opuchlém obličejí jí začínají stékat první slané potůčky a vzápětí už pláče naplno. Trvá to dlouho, ale pláč nakonec přináší úlevu – jakkoliv se cítí poraněná, rány na duši jsou mnohem horší než ty na těle. Je jasné, že je konec snům o lepší budoucnosti.

Jen docela pomalu se zvedá a šouravě přesouvá do obýváku k velkému oknu, čelo si opře o chladné sklo a bezcílně pohlíží do venkovní tmy. Sen o velké životní lásce se hroutí, bez Honzy je náhle tak bezradná a neví, co bude dál. Snad jen kdesi ve skrytu duše tuší, že ji čeká dlouhá a těžká cesta.

Tereza

O pár týdnů později se ozve zadrnčení zvonku v Terezině novém, chudém podnájmu. Snící dívka se převrátí na druhý bok a klidně spí dál. Definitivně ji proberou až hlasité údery do dveří a vyzvánění mobilu. „Moment!“ křikne a rychle na sebe hází kousky oblečení. „Krucí, to je zas den,“ vyhrkne poté, co jí telefon vyklouzne a cinkne sebou o podlahu. Konečně dobíhá do předsíňky s pocitem, že horší to už být nemůže. Pootevře dveře zajištěné řetízkem a zůstane stát jako opařená! Z chodby proti ní vykročí postava staršího muže vytahujícího průkaz. „Soudní exekutor Eduard Esíčko s vykonavatelem. Pustíte nás dál!“

Třesoucíma se rukama kontroluje jeho doklad a rezignovaně odepíná řetízek dveří. Vzápětí kolem ní projde starší, prošedivělý pán doprovázený mladíkem, který celý úkon natáčí. Když dívka zahlédne, že je v přímém záběru, nečekaně vyplázne jazyk – na kameru, na exekutora, na celý svět...

Formality jsou vyřízeny a povinná (tedy alespoň podle exekutorova slovníku) sedí sklesle na židli a jedním – dvěma slůvky odpovídá na dotazy. „Já vás tak nenávidím!“ to je asi ta vůbec nejdelší věta, kterou ze sebe vypraví. „To klidně můžete,“ praví nezvaný host a pokračuje v činnosti. Jeho doprovod s kamerou se jen pobaveně zasměje.

Exekutor označuje zabavené věci, kterých není zrovna málo. Na řadu přichází sedací souprava. Jejím úložným prostorem se starý pán právě v tuto chvíli probírá – vyhazuje ven deky, polštáře, plyšáky a vzápětí bere do ruky malou dřevěnou krabičku. „Tohle ne, to je památka po babičce!“ vykřikne nečekaně dívka a po chvíli dodává slůvko: „Prosím.“ Exekutor ale nereaguje, krátce pohlédne na starou brož ve tvaru motýla, uzavírá krabičku se šperkem a umísťuje na ni žlutou orazítkovanou přelepku.

Povinná a oprávněný, zapůjčitel a vydlužitel – čert aby se v těch pojmech

vyznan! Tereze z toho jde hlava kolem – rozhlíží se kolem sebe s výrazem štvané zvěře, když tu její zrak padne na poněkud zavalitou exekutorovu postavu. Moci ti tak nakopat tvůj tlustej zadek, pomyslí si. Na okamžik se jí uleví, ale vzápětí se v jejích myšlenkách opět střídá chaos s rezignací. Neregistruje exekutorova slova k mladíkovi „Stopni to, tady pro dnešek končíme,“ ani jeho upozornění o termínu příjezdu pro zabavené věci. Nevnímá následné bouchnutí dveří bytu. Po odchodu mužů se pro ni čas zastaví – svět, co znala, jako by náhle přestal existovat. S modrýma očima zarudlýma od pláče a celá roztřesená se svezde na zem a schoulená do prenatalní polohy zůstává ležet na koberci.

Až po dlouhé době se jí daří vstát; zvedá poškozený, ale stále funkční telefon, potlačí nutkání mrštit s ním do kouta a postupně vytáčí pár známých čísel. Marně. Zapomněla, vše se rozkřiklo a z většiny rádobý přátel se rázem stali přátelé bývalí. Být tu Honza, jistě by jí pomohl, jenomže kde tomu je konec? Odhodí mobil a probírá se zásuvkou s krabičkami léků. „Zkurveneš Jarek, svině podrazácká!“ vzlyká hlasitě a polyká několik tabletek antidepressiv.

O hodinu později je dobojováno. Oblečení porůznu poházené po podlaze, až kdesi pod ním se válí zapomenutý telefon. Na gauči tvrdě spí mladá žena s pošramocenou duší i tělem. Neprocitne, ani když se bytem rozlehne dlouhé, marné vyzvánění mobilu...

Vilma

Je ráno a hala luxusní krčské vily ožívá. Stárnoucí Vilma Stýblová znechuceně listuje společenskými časopisy a po chvíli je odhodí. Na každé stránce se to doslova hemží mladými a úspěšnými lidmi. Ti jako by se jí vesměs vysmívali – jsi stará a k ničemu, jenom překážíš. Už od loňské okázalé oslavy svých pětadesátých narozenin, kdy došlo k předání jejího podílu v rodinné firmě synům Jarkovi a Honzovi, se Vilminy myšlenky začínají ubírat nečekaným směrem a ona stále rychleji uhání vstříc obavám z nemoci a ze smrti. Ale co se vlastně tehdy stalo?

„Plánujeme svatbu a Terka se už přistěhuje sem,“ ozvalo se onoho dne stručné Honzovo oznámení. O Vilmu se v tu chvíli pokoušely mráčky. Ani

ve snu by ji totiž nenapadlo, že bude mít jejich vztah, sexuální život a časem zřejmě i haranty den co den na očích!

„A co zasnuby, na ty jsi zapomněl?“ přemohla se ještě Vilma ve snaze oddálit katastrofu.

„To už dnes není moderní, mami.“

„Zato ty jsi hrozně moderní, chodíte spolu přes rok a hned svatba, čím tě ta holka uhnala? Určitě to chytře navlíkla a nechala si udělat děcko, nemám pravdu?“ pravila Vilma a pokračovala ve svém monologu. „Zmalovaná ta tvoje Terezka chodí až běda, a ještě k tomu polonahá. Slušné děvče by nedopustilo, aby mu ve výstřihu čouhala podprsenka. O té hrozné ozdobě v jejím pupíku ani nemluví!“

„Ale mami, ty tomu nerozumíš, to se teď běžně nosí. A o miminku teprve uvažujeme – až pronajmu, nebo prodám byt a usadíme se trvale zde ve vile,“ zastal se své dívky Honza. Matku tím ale ještě víc vyděsil.

Vilmě zbyla poslední naděje jménem Jarek, jak to ale navléknout? Hned druhý den ráno, krátce po odjezdu Honzy a manžela do firmy, se stárnoucí žena usadila v obýváku do křesla a s lítostivým výrazem listovala ve starém rodinném albu.

„To sis, máti, dnes přivstala, co tak najednou?“ podivil se Jarek, který s hrnkem kávy probíhal bytem a v rychlosti listoval podklady k ranní firemní poradě.

„Járo, ty mi budeš rozumět. Pomož, prosím tě, své staré matce,“ žádala ho Vilma plačtivým hlasem.

„Jsem v jednom kole, máti, probereme to večer,“ stopnul rozhovor muž a rázně dopil svoji kávu.

„Ale večer budou všichni doma. A já musím mluvit jen s tebou! Týká se to Honzíčka a tý jeho...“ zakňourala znovu Vilma.

„Zuzany? To už ti máti vadí i jeho asistentka?“

„Ale kdež – myslím Honzíka a Terezku.“

„A co já s tím? Budiž jim přáno. Mám svých starostí víc než dost!“ odmítl definitivně matku Jarek s rukou na klice dveří.

„Járo, moc – moc tě prosím! Dám ti cokoliv, jen když nás tý holky zbavíš!“ zakvílela opět Vilma.

Mladý muž strnul, náhle jako by nikam nespěchal. Dlouze se zamyslel, pár slovy vyřídil omluvný telefonát a od dveří pohlédl na matku: „Práce neuteče, tak začnou beze mě. Jen povídej, co tě trápí...“

Hovor se nečekaně protáhl, přesto Vilma v Jarkově obličejí nezaznamenala žádnou reakci na své vyprávění snad kromě toho, že mladší syn působil až nezvykle zamyšleným dojmem. Ledová sprcha ve formě jeho odpovědi však na sebe nenechala dlouho čekat: „I tak ti, máti, asi nepomůžu. Ledaže by...“

„Ledaže by co?“ chytla se Vilma poslední naděje jako tonoucí stébla, nebo spíše jako moucha do pavučiny.

„Asi bych i věděl jak na ně, ale nebylo by to zadarmo,“ dodal Jarek po dlouhé odmlce.

„Nemusíš se bát synku, peněz mám dost,“ pokusila se Vilma o chabý, nejistý úsměv.

„Ale mně nejde o peníze.“

„A o co tedy?“

„O tvůj čtvrtinový podíl na domku.“

„Ty ses, Jarečku, dočista zbláznil!“

„To je moje cena – ber, nebo nech být!“

Následující dny byly pro Vilmu jedny z nejkrušnějších v jejím životě, ale už za pár týdnů změnila část nemovitosti svého majitele, Jarek trávil většinu času mimo vilu a náhle zamlklý Honza se vracel domů stále později a s čím dál zoufalejším výrazem ve tváři. „Ze svatby s Terezou sešlo, rozešli jsme se,“ oznámil muž zachmuřeně o něco později matce.

Vilma tak mohla konečně trochu vydechnout a začít si užívat svého Pyrrhova vítězství. Ale na jak dlouho? Život je jako bonboniéra a člověk nikdy neví, který bonbon ochutná...

Tereza

Terezu probouzí prudké denní světlo i ostrá bolest hlavy; zpočátku neví, kde je, ani co se s ní děje. Zaostří svůj pohled. Z mnoha rozmlžených žlutých skvrnek, porůznu rozesetých po pokoji, se rázem vyklubou všudypřítomné přelepky s popisem „Exekučně zabaveno“. V tu chvíli si vše vybaví a bezmocně spouští bosé nohy na podlahu. Vzpomene si na oblíbenou větu svého zemřelého dědečka: „Život je holt kurva, ale každý se s ním musí poprat sám,“ a je rozhodnutá. Bude se rvát – nic jiného jí už ostatně ani nezbyvá.

Očima bezcílně přejíždí po pokoji s nezvyklým nepořádkem, když tu se její pohled zastaví u jednoho ze starých plyšáků, ležících na zemi, a hlavou jí bleskne vzpomínka. Není to moc, ale každopádně teď přijdou víc než vhod, říká si po chvíli, když z plyšového medvěda úspěšně doluje pár pečlivě složených bankovek, které si tam kdysi dávno pro případ nouze uložila. Bezděčně pohlédne na věci olepené žlutými lístky exekutora s nevyřčenou otázkou: Proč právě já? A odpověď přijde vzápětí: Protože jsem byla důvěřivá kráva.

O něco později opět pokouší telefon. Očekává lavinu výčitek a nemylí se, ruka jí už bolí od dlouhého držení mobilu. „Konečně ses ozvala, to najednou víš, že mám svátek?“ zahájila kousavě matka hovor snad před dobrou půlhodinou.

„Dnes je přece Emy – a co je na tom divného, když ti chci, mamčo, popřát?“

„Já jen, že mě znáš hlavně, když něco potřebuješ, nemám pravdu?“

„To teda nemáš...“

„No nic, Teri, nechme to být a dík za přání. Podívej se ale na sebe, jak žiješ. S tátou jsme pro tebe vždycky chtěli jenom to nejlepší. Ale já ti něco povím, ty bys studovala třeba hlemejždě, jen abys byla v Praze a balila kluky. Ještě řekni, že to není pravda!“

„Mami, přece víš, že to tak není. A ta škola byla kvůli Honzovi!“

„O tom si s tátou myslíme svý. Zkrátka, holčičko, abych to shrnula – se studiem máš utrum, jsi bez práce, s Honzou jste se rozešli. K tomu teď exekuce. Stálo ti to všechno za to?“

„A co bych měla podle tebe dělat?“

„Vrátit se domů – i kvůli tátovi – přece víš, jak na tobě lpí. A tamto by ti odpustil.“

„Mně nemá co odpouštět.“

„Jak to, že nemá? Víš, jak byl zklamaný, když jsi tady sekla s prací i atletikou a zdrhla do Prahy? Co ten dvojdomek, který roky stavěl i pro tebe? A vrchol všeho – tvý nedávný těhotenství!“

„Je to můj život, moje rozhodnutí a snad už jsem taky plnoletá!“

„To vidím, když ses nechala zbouchnout a šla hopem na interrupci.“

„Kolikrát ti mám říkat, že to byl potrat!“ Tereza se pohrouží do svých myšlenek. Ticho přeruší až matčin hlas: „Potrat, to vykládej svý babičce. Ale abych se vrátila k tomu hlavnímu – něco málo bychom ti s tátou snad mohli půjčit. A co strýc Eda, ten přece bývá při penězích. Volala jsi mu?“

„Jo, tomu jako prvnímu!“

„A jak jsi dopadla?“

„Špatně, sám prý má málo. Ale uklidnil mě. Drží mi palce a v myšlenkách je se mnou.“

„Tak za to si teda hodně koupíš. Teri, a co to ještě zkusit s Honzou? Jeho rodina by ti pomohla. Nebo ten Honzův bráška, jakže se jmenoval – Jarek?“

Dcera jen rozčileně polkne. „Ti mi pomůžou leda tak do hrobu. Hrajou si

na zbohatlíky a nemaj na to. Dělá se mi z nich šoufl.“

„Ale jejich peníze se ti hodily,“ jedovatě ucedí matka.

„To je něco jinýho. Ale jestli si myslíš, že teď za Honzou polezu s prosíkem, tak se pleteš. A z Prahy mě už nikdo nedostane.“

„No nic, Teri, chtěla jsem ti pomoci.“

„Díky, mami, ale tohle si už musím vyřešit sama. Pozdravuj tátu a držte mi palce.“

Další hodinu tráví u telefonu a spolu s nadějí pohřbívá i své zbývající přátele. Bez peněz mezi bohaté nelez, běží dívce, stěží zadržující slzy, hlavou. Náhle se ozývá její mobil, ale záblesk naděje vzápětí pohasíná. To jen správce domu žádá o co možná nejrychlejší vyklizení a předání bytu...

Blíží se poledne. Dívka doma nemá stání a tak vyráží ven – snad si chce připomenout místa, která procajdali ruku v ruce s Honzou. Vzpomíná na všechny ty dlouhé společné procházky i na chvíle, kdy s ním byla šťastná.

Dnešní realita je ale jiná; rušné ulice, chodníky plné spěchajících lidí, křik dětí. Ani na tržnici, kterou právě prochází, to není o moc lepší. Už, už se chce vrátit, když tu si všimne upoutávky u jednoho stánku: Věštec, kartář a jasnovidec. To zrovna, pomyslí si Tereza, která má k obdobným věcem odjakživa hluboký despekt. Něco jako by jí však napovídalo to zkusit, alespoň pro tu legraci.

Vše uvnitř stánku jen potvrzuje její pesimistická očekávání. Pár zapálených svíček, vzduch nasáklý těžkou orientální vůní. Drobný stařík v přítmí si chvíli prohlíží dívčinu dlaň, zamíchá kartami a žádá sejmutí té jediné, šťastné karty. Poté ještě dlouho a velmi soustředěně zírá do křišťálové koule. A vzápětí seanci ukončuje se slovy: „Já nevidět vůbec nic!“

Tereza má co dělat, aby zachovala klid. Tak pro tohle mám teď vyhodit takové nekřesťanské peníze! Bere to ale sportovně. Na věštcův stoleček beze slova pokládá příslušný obnos a našťavaně odchází.

„Vaše osud,“ zaslechne dívka náhle starce a otáčí se k němu. Aniž by muž pohnul rty, mohla by přísahat, že slyší i jeho další slova: „I když já nevidět nic, moc to znamená. Čeká jich štěstí, když se správně rozhodne. Vaši den a

život brzy začíná, nebo skončí. Podle vaše karta nyní může jediný skutek stát se vítěz nad zlo minule i budoucí. A vy mi pak možná poděkovat.“

Stařec napřáhne ruku s obyčejnou, bezbarvou dřevěnou kostkou na dlani. Mladá žena dar po chvíli váhání přijímá. „Pomůže osud,“ zašeptá muž. „Vy už ve válka. Moc dlouhý a moc těžký cesta! Porazit může jen ona, vy sama sebe!“

Tereza pomalu prochází tržnicí. Až teď si uvědomuje, že u věštce zapomněla na čas. Oblohu náhle překrývají těžké černé mraky, vítr přináší první dešťové kapky. Lidé hromadně vytahují deštníky a opouští tržnici, část prodejců balí zboží a ruší stánky. Ona ale nemá, kde ani pod čím by se schovala. Volí úprk, ale po pár rychlých krocích náhle leží na zemi s naraženým kotníkem, ba i koleno to odneslo. Tlusté psisko, o které zakopla, se opodál svíjí bolestí.

Přibíhají dva šikmoocí prodejci, zřejmě otec se synem. „Doblý paní, nestalo nic?“ Starší muž jí pomáhá vstát, zatímco mladší rychle přivazuje psa. Po chvíli přestává pršet a ona děkuje za chvilkový azyl ve stánku i za provizorní ošetření. „Ale co bude s ním?“ ukáže na pokňourávajícího psa.

„Moc dobrý, papá maso,“ mladík si pomlaskne a s úsměvem ukazuje na velký pekáč, vyrovnaný mezi zbožím.

Určitě si dělá legraci. Ale co když to myslí vážně? Tereza náhle zaváhá.

Vyřeší to až starší prodejce, když zašvitoří: „Koupit pes, koupit?“

Je to asi šílený nápad, uvažovat takhle s exekucí na krku. Ale co prostě jen udělat dobrý skutek? Sama sebe nepoznává, když se po chvíli ptá: „Kolik?“

„Dejetset, pani, dejet stovek.“

„To je moc!“ S těmito slovy se obrací zády k prodejcům a pomalu odchází. I když je jí zvířátka líto, nezastaví se.

„Požkej, pani, tak dobže!“

Usmlouváno. Loví z kabelky pětistovku a po chvíli si na provaze nahrazujícím vodítko odvádí psisko běžící po třech. Před tržnicí, u stánku s

rychlým občerstvením náhle narazí na mladého muže s tělem na první pohled vymakaným v posilovně a s upřímnýma, ale smutnýma očima.

„Koukám paní, nebo slečno, že vy i buldoček jste po havárii. Můžu vám s něčím píchnout?“ jeho pohled se od pивní láhve a umaštěného papírového tácku přesouvá k slibnějšimu objektu...

„Slečna... A s čím byste mi jako chtěl pomoci?“

„Promiňte, nepředstavil jsem se. Mirek Holub, veterinář. Pracuju na klinice kousek odtud. Tam se můžete dát dohromady – vy i fenka.“

„Takhle pracujete?“ kousavě se zeptá dívka a ukáže na poloprázdnou lahev.

„Co oči nevidí, vedení netrápí,“ muž pokrčí rameny, rázně dopije a chystá se k odchodu. Vzápětí ale zaváhá, vytáhne ušmudlanou vizitku s výrazným titulem MVDr. a znovu přemlouvá. „Tak co, půjdete?“

„Mám na vybranou? A jen tak mimochodem, já jsem Tereza.“

Po příchodu na veterinu se muž z ulice jako mávnutím kouzelného proutku mění v pečlivého lékaře. V ordinaci je rušno, mladý veterinář ale situaci s přehledem zvládá. „Jen klid, vaše fenka bude v pořádku – podle vyšetření i rentgenových snímků to nevypadá na zlomeninu,“ potvrzuje muž s pohledem upřeným na Terezu. Té začne nečekaně vyzvánět mobil. S omluvným gestem ho vypne a nechtěně – naplno došlápne na poraněnou nohu. Sykne bolestí a zapotáčí se. Vzápětí zaregistruje veterinářovu otázku „Dovolíte, mohu se vám na to podívat?“ a po chvíli váhání přikývne. Sleduje jeho štíhlé ruce (bez snubního prstýnku) a také obdivuje šetrnost, s jakou jí muž čistí i přelepuje rozbité koleno a na zraněný kotník přikládá sáček s ledem.

„Sedněte si prosím v čekárně, fenku si tu ještě necháme,“ říká on a jejich oči se opět krátce setkají. Něco takového už dlouho nezažila. Jako by se jí na krátkou chvíli, opravdu jen na okamžik vrátil Honza. Ale vysedávání přede dveřmi ordinace je nekonečné a dívka sama nechápe, jak jen mohla v té čekárně usnout.

„Byla to taková zvláštní situace, prostě mimořádná. Musela jsem, vlastně i chtěla tu fenku na tržnici koupit,“ vysvětluje opět již v ordinaci tónem tak

provinilým, jako by přiznávala, že její největší vášní jsou únosy psů všech plemen. „Co vy byste dělal na mém místě? Zní to asi hloupě, ale já teď ani nevím, jak se o fenečku postarat.“

„Chápu. Ta je ale čipovaná, právě se dívám na údaje z čtečky. Růženka, roční fenka buldočka, mám zde i kontakt na majitele. Nezlobte se, ale je mojí povinností mu zavolat,“ oznamuje muž a natahuje se pro telefon.

Terezin pohled bloudí po ordinaci a poté se přesouvá k telefonujícímu lékaři: „Mám v ordinaci vaši fenku, Růženku... Že se jedná o omyl? Rozumím, nejste majitel... A s kým to tedy mluvím? Chápu, ale jak to tedy budeme řešit? Jasně, děkuji za informaci – musel jsem si to jen ověřit...“

Veterinář končí hovor a tváří se ustaraně. „Nevím jak to říci – Růženka už nemá pána.“

„Opustil ji?“

„Ne, páníček jí zemřel. Doporučil bych obvyklý postup, což je nejbližší městský útulek. Kontakt na něj vám samozřejmě poskytneme.“

„Ale to já jsem právě nechtěla!“

„Pak zbývají jen dvě možnosti,“ praví po chvíli váhání veterinář. „Buď Růženku zapojím do programu dočasné péče o psy – obvykle to bývá na pár dní nebo týdnů. Nebo vynecháme útulek i dočasku a fenky se ujmete vy sama jakožto nový majitel. Abyste mi rozuměla, není to příliš obvyklý postup, jedním spíše v zájmu fenky a na moji odpovědnost. Každopádně to výhledově bude znamenat další papírování...“

„Určitě to s Růženkou zkusím!“ nespouští oči z mladíka, který si ověřuje její osobní údaje a vyplňuje potřebné formuláře. „Tohle si přečtete a podepište,“ vyzve ji. „Ještě vyplním účtenku za ošetření fenky.“

Panebože, tohle jsem si neuvědomila. Co když bude cena astronomická? Tereza si začíná zoufat. Veterinář jako by jí četl myšlenky. „Nebojte se, Růženčin bývalý páníček byl prozíravý a platil jí pojištění,“ vysvětluje a vypisuje další doklad, následně ještě cosi vyťukává na klávesnici počítače.

Terezin pohled se přesouvá k Růžence, kterou mezitím přemohl spánek.

„Tak teď už to potáhneme spolu, holka moje,“ zašeptá dívka a naposledy se otáčí k lékaři.

„Není to zlé; pouhé naražení, zato bolestivé. Chce to nožičku šetřit, občas ledovat, pár dní bude fenka kulhat. Kdyby byl jakýkoliv problém, tak zavolejte,“ s těmito slovy jí veterinář podává vizitku spolu s reklamními předměty – vodítkem a malým balíčkem granulí. Nová majitelka fenky děkuje a odchází s myšlenkou, že setkání s mladým veterinářem by nemuselo být posledním...

Je pozdní odpoledne, když se tato zvláštní dvojice, na nohu napadající dívka a fenka pomalu vydávají na cestu domů. Tereza si zapne mobil, ale to neměla dělat. Dnes už podruhé zapomněla na čas. Ozývají se rychlá pípnutí signalizující příjem esemesek. Listuje jimi, když tu nečekaně narazí na Honzovo jméno. Chvíli váhá a poté zprávu bez přečtení maže. Mobil jí v ruce poskočí a začne vyzvánět. Správce domu:

„Ženská, volám vám už potřetí, kde pořád jste? Máte v bytě boží dopuštění!“

„Co se děje? Jsem právě na cestě domů...“

„Exekutor! Přijel s policií i zámečnickem a právě vám vystěhovávají kvartýr! Vy o tom nic nevíte?“

„Ne, vlastně ano...“ protiřečí si zdrcená dívka a ukončuje hovor. A teď, babo, radí!

Zuzana

Je pár týdnů po nepovedené Zuzanině narozeninové oslavě. „Chci se odstěhovat!“ říká vysoká štíhlá brunetka a přitom sleduje odraz vlastního vyděšeného obličjeje v zrcadle nad domácím barem.

„Z ložnice, nebo z bytu?“ Michal stojí zády k ní, alkohol zurčí do bůhví kolikáté sklenky a vytváří tak zajímavou zvukovou kulisu pro rozchod. Kus života v hajzlu. Říhnutí podnapilého muže zní už jen jako symbolická tečka.

Jako tečka čeho?, říká si Zuzana, ale dobře ví, že v zájmu zachování alespoň zbytků své důstojnosti musí pryč. Asi tak jako pasažér z naklánějící se lodi, který rovněž lpí na jakési sporné jistotě, ale nakonec se stejně rozhodne pro záchranu holého života. I ona se musí zachránit, dlouhé měsíce lží jako železná koule tíží její manželství a záchranný kruh nikde!

„Z bytu!“ odpovídá rázně.

„Tak to už je jiná káva,“ praví na to Michal a nalévá si další skleničku.

„Posloucháš mě, Míšo, vůbec? Uvažuji přece o rozvodu!“ opakuje a zoufale se snaží sebe samu přesvědčit, že jiné cesty prostě není. Vyzkoušela je snad všechny!

Michal, věčný sobec a despota, na ni pohlédne netečným, alkoholem zmoženým očima: „Jen o tom napiš, máš přece školy, třeba s tím psaním uděláš díru do světa?“ posmívá se zlomyslně a s hlasitým srknutím do sebe dostává další sklenku.

„Dobře víš, že novinářinu jsem vyměnila za místo výkonné asistentky.“

„To věřím, že výkonné!“

„Co tím myslíš?“

„Co asi? Nejsem slepej. Jste jako siamský dvojčata, ty a šéf.“

„Nepřeháníš? S Honzou máme jen pracovní vztah a to, že je můj dlouholetý kamarád, přece dávno víš. Stejně tak znám celou Stýblovic rodinu...“

„A to ti jako mám věřit?“

„Ty na tu žárlivost jednou dojedeš, ale na mě už to neplatí...“ Osmadvacetiletá Zuzana nedomluví. Náhle od protějšku přichází první facka a krátce po ní další! Její sebevědomí se hrouť jako domeček z karet, to když jí pramínek krve začne stékat po bradě. Ještě zjišťuje stav jazykem, kovová pachutí krve se jí rozlézá v ústech. Od svatby neuplynula zase tak dlouhá doba a její hrdost je náhle menší, než má i pouhá rohožka na podlaze.

„Já ti dám rozvod, pizdo blbá! Patříš do šrotu! A ten koberec od krve si vyčistíš!“ řve její vyvolený a jediným surovým úderem nohou sráží ženu na zem. Ta polyká slzy a stále nevěří tomu, co se stalo: On mě vážně kopnul! Ale další kopy s řevem „Kam to chceš, krávo, do břicha nebo do palice?“ následují. Jak šlechetné, pomyslí si ležící Zuzana a snaží se schoulit do pevnějšího klubíčka. Další Michalova rána. „Přestaň fňukat, hysterko! A na ten rozvod zapomeneš, jasný?“

„Prosím, prosím tě, Míšo, nechej mě!“

„Na něco jsem se tě přece ptal! Slyšíš?“ třese muž zhroucenou Zuzanou. Ta už mu ale neodpovídá. Připadá si jako marioneta s potrhanými vodícími provázky. V hlavě má prázdno a partnerův řev k ní doléhá ze stále větší a větší dálky...

Muž ji se znechuceným výrazem odhazuje jako loutku, která přestala fungovat. Ještě jeden panák a poslední kopnutí do ležící ženy. „Rozvod, ten bys zkusila jen jednou, jedinkrát v životě! Jdu se opít!“ vykřikne a bouchne za sebou dveřmi bytu.

Tereza

Exekutorovo auto i stěhovací vůz odjíždí a v poloprázdném přízemním bytě na samém krajíčku židle sedí nehybná postava. Jejím jediným společníkem je fenka, které se nakonec olíznutím ruky a zakňouráním daří paničku probrat. Ta se pokouší vstát. Už ani nepláče, slzy došly. Soustředění na nule, v hlavě zmatek a v paměti útržky vzpomínek na exekutora i aroganci jeho pomocníků, na hlavy zvědavců v oknech a na křik prostořeké sousedky, staré paní Čadové. „Ono si to s holým zadkem jen hrálo na honoraci a teď sou úplně pankrot pakáž jedna zbohatlická, dobře jim tak!“

Tereza improvizuje a k vlastnímu údivu se jí daří pomalu sklidit část bytu a trochu zkulturnit svůj zevnějšek. Zavolá matce, aby o ni neměla starost, a na další dny si domlouvá schůzku se správcem domu, aby vyřešila spor o pronajatý byt. Vyvenčená, vykoupaná a nakrmená Růženka, ta spokojeně polehává v koutku na dece. Vše začíná mít kousek po kousku svůj řád...

Blíží se večer. Dívka zkoumá pošramocený telefon a jen žasne, že po tom všem, co zažil, funguje. Náhle si vzpomene na vymazání Honzovy odpolední esemesky. Nebyla to chyba? Znovu prochází mobil, když tu narazí na ztracené volání. Váhá, ale vzápětí už tiskne zelené tlačítko. Po chvíli se ozve mladý ženský hlas: „Veterinární pohotovost – recepce. Bára Tůmová, prosím.“

„To je asi omyl, promiňte. Měla jsem za to, že jste mi volali.“

„Vy jste u nás dnes byla? Mohu se zeptat v jaké záležitosti?“

„Víte, ono je to složitější – měla jsem problém s buldočkem, Růženkou.“

„Ááá, tím jste měla začít. Mám vyřídit vzkaz doktora Holuba na nutné přeočkování fenky, zapomněl vás na to upozornit.“

„A kdy bych se měla zastavit?“

„Určitě co nejdřív. Jinak mimochodem, mám doma takovou soukromou dočasku, celou psí smečku. Kdykoliv budete potřebovat, ráda pomůžu a poradím. Jistě se ale brzy uvidíme...“

Krátce poté už Tereza pociťuje nesmírnou únavu a po ničem tak netouží jako po vydatném spánku. Ten jí ale není dopřán. Na stolku náhle začíná vyzvánět mobil a na jeho displeji po několikaměsíční pauze poblikává jméno Honza.

Podobně jako u ranního telefonátu s matkou, má dívka ruku ztuhlou od dlouhého držení mobilu a stejně tak si přeje, aby hovor co nejdříve skončil. Zatím to ale tak nevypadá. Spíše se zdá, že si expřítel za dobu odloučení připravil sáhodlouhý seznam argumentů, proč by se k němu měla vrátit.

Dělá si ze mě legraci, nebo to nedej bože myslí vážně? Pomalu si začíná zoufat, do čeho se to zase dostala a snaží se hovor rychle ukončit. „Mrzí mě, Honzo, že ses to dozvěděl. Nechtěla jsem jen, abys mě takhle viděl. Ty, tvá rodina, nikdo... Přece víš, co tenkrát bylo!“

„Vážně netuším. Jak se ti to stalo?“

„Prostě tak. Nestojím o tvůj soucit. A nechci se k tomu už vracet.“

„Přesto bych ti rád pomohl...“